

Ας μην κοιτούμε στο παρελθόν με θυμό, ούτε στο μέλλον με φόβο, αλλά γύρω μας με σωστή αντίληψη.- James Thurber

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και... μνη

Δεν μπορούμε να πούμε ότι η θλιβερή κατάσταση στην Ελλάδα και τα σκληρά μέτρα που εξαναγκάστηκε να πάρει η ελληνική κυβέρνηση έχουν διχάσει την παροικία. Αλλά οπωσδήποτε ακούω διαφωνίες στα "πηγαδάκια" ανάμεσα στους που πιστεύουν ακράδαντα ότι τα μέτρα ήταν αναγκαία και ο Γιώργος Παπανδρέου κάνει σωστή δουλειά και εκείνους που διαφωνούν.

Αυτή η σπλήη, συνήθως, αποφεύγει να σχολιάσει την κατάσταση στην Ελλάδα επειδή μόνη μου ενημέρωση είναι ο ελληνικός Τύπος, αλλά νιώθω ότι δεν μπορώ να μείνω αμέτοχος σ' αυτή τη συζήτηση που αφορά τ' αδέρφια μας και το μέλλον τους πρέπει ν' ανησυχεί όλους μας.

Δεν μπορώ να μείνω αμέτοχος όταν διαβάζω για προβλέψεις με την ανεργία να φτάνει το 20% ή το 22% με ένα εκατομμύριο θύματα και όταν σχεδόν όλες οι μεγάλης κυκλοφορίας εφημερίδες, ακόμη και αυτές που υποστήριζαν το ΠΑΣΟΚ στην αντιπολιτευση και στις εκλογές που κέρδισε, δημοσιεύουν άρθρα άκρως επικριτικά για την κυβέρνηση από αναλυτές που γνωρίζουν την κατάσταση.

Με κάθε καλή πρόθεση δεν μπορώ να καταλάβω γιατί πρέπει το μάρμαρο να πληρώσουν (γι' ακόμη μια φορά) οι αδύναμες κοινωνικές ομάδες, ενώ οι έχοντες και κατέχοντες (γι' ακόμη μια φορά) παραμένουν στο απυρόβλητο με τα κλεμμένα τους με την δικαιολογία ότι κανείς δεν μπορεί να τους αγγίξει.

Μόνο σε ένα διεφθαρμένο κράτος δεν μπορεί κανείς να ενοχλήσει έστω τυπικά τους απατεώνες έχοντες και κατέχοντες, επιχειρηματίες, πολιτικούς και ιερωμένους ακόμη. Μόνο σε ένα διεφθαρμένο κράτος με το πρόσχημα τής... "περαιώσης" δίνεται αμνηστία στους φοροφυγάδες που γλιτώνουν το 90% των φόρων τους τα τελευταία 35 χρόνια.

Σύμφωνα με ένα πρόσφατο δημοσίευμα, η βιομηχανία των περαιώσεων από όλες τις μεταπολιτευτικές κυβερνήσεις τα τελευταία 35 χρόνια αναδεικνύει έναν διαρκή

παραλογισμό: Οι φοροφυγάδες έχουν μόνιμο κίνητρο να αποκρύπτουν τα εισοδήματά τους, αφού με το κλείσιμο των βιβλίων πληρώνουν έως και 90% λιγότερο από τα... νομοταγή κορόιδα. Πόσο μάλλον που αυτή τη φορά συζητείται

χε... ισχυρή οικονομία.

Αφού ο Γιώργος Παπανδρέου έπεσε από τα σύννεφα για το χάλι της εθνικής οικονομίας όταν ανέλαβε την πρωθυπουργία, πώς ήταν δυνατόν να το γνωρίζει ο εργαζόμενος στην οικοδομή ή σε κατά-

Δεν φταίει ο οικοδόμος και η ταμίας στο σουπερμάρκετ

να ενταχθούν στη ρύθμιση και οι πολύ μεγάλες επιχειρήσεις.

Εξίσου παράλογο είναι το επιχειρημα όπι για την κατάντια τής πατρίδας μας φταίνει οι εργαζόμενοι επειδή απολαμβάνουν προνόμια και κατακτήσεις απαράδεκτα για μια μικρή και σχεπικά φτωχή χώρα. Δηλαδή, οι ισχυροί οικονομικοί παράγοντες με πρόσβαση σε υψηλή προστασία μπορούν να έχουν "ειδικά" προνόμια, να εισπράτουν μίζες, να κλέβουν ασύστολα, να μην πληρώνουν φόρους, αλλά ο εργαζόμενος δεν έχει δικαίωμα να βελιώσει το βιοτικό επίπεδο τής οικογένειάς του.

Στο κάτω τής γραφής ο εργαζόμενος δεν κέρδιζε τα ευεργετήματα που απολαμβάνει με παράνομα μέσα, δεν εξαγόρασε συνειδήσεις, δεν μπαινοβγαίνει στα γραφεία των υπουργών και πληρώνει τους φόρους του πριν καν εισπράξει τον μισθό του.

Εξάλλου, ο κοινός θνητός δεν γνώριζε την άθλια οικονομική κατάσταση τής πατρίδας του και πίστευε τους ισχυρισμούς τού "εκσυγχρονιστή" Σημίτη και τού εχθρού των νταβατζήδων Καραμανλή του νεότερου πως η Ελλάδα εί-

στημα για να περιορίσει τις απαιτήσεις του;

Το όπι το κράτος στην πατρίδα μας είναι μπάχαλο, είναι δύσκολο να το αμφισβητήσεις και όπι χρειάζονταν δομικές αλλαγές ήταν αναπόφευκτο, αλλά θα μπορούσαν να γίνουν χωρίς να πεινάσουν οι φτωχοί και να κατεβάσουν τα ρολά οι μικροεπιχειρηματίες.

Το πρόβλημα με τους Ελληνοαυστραλούς είναι όπι βλέπουμε όλους τους Έλληνες πάμπλουτους που μεμφιμοιρούν για την φτώχεια τους, ενώ κάθε βράδι γλεντοκοπούν στα νυχτερινά κέντρα και τις κοσμικές ταβέρνες. Όμως, υπάρχουν εκατομμύρια συμπατριώτες μας που ζουν με συντάξεις των 500 ευρώ και μισθούς των 700 ευρώ, με εκατοντάδες χιλιάδες άνεργους νέους.

Το γεγονός όπι οι συγγενείς μας ίσως έχουν κατακτήσει ένα ανθρωπινό βιοτικό επίπεδο δεν είναι ένδειξη πλούτου για όλους τους Έλληνες και τους ξένους που ζουν και εργάζονται στην πατρίδα μας. Όλα τα νυχτερινά κέντρα και οι κοσμικές ταβέρνες μπορούν να γεμίσουν με μερικές μόνο χιλιάδες από τα εκατομμύρια κατοίκων στην Α-

θήνα και άλλες μεγάλες πόλεις, ενώ για την πλειοψηφία ψυχαγωγία είναι η τηλεόραση, ή ένας καφές στη γεπονική καφετερία.

Η Τασούλα Καραϊσκάκη έγραψε στην "Καθημερινή" όπι τα μεγέθη ανεργίας στην Ελλάδα θυμίζουν τα «μαύρα» χρόνια του '60, όταν δημιουργήθηκε το μεγάλο μεταναστευτικό ρεύμα προς Ευρώπη, Αμερική, Αυστραλία. Όμως, μια τέτοια διέξοδος σήμερα είναι δυσκολότερη από άλλοτε. Γιατί οι χώρες που πριν από 50 χρόνια απορροφούσαν το πλεονάζον εργατικό δυναμικό της Ελλάδας, σήμερα εμφανίζουν και αυτές υψηλά ποσοστά ανεργίας: 10% η Ευρώπη των 27 (23 εκατομμύρια άνεργοι) και 10,2% οι ΗΠΑ -ιστορικό υψηλό των τελευταίων 26 χρόνων.

"Νέοι που αναζητούν λύση στη μετανάστευση πραγματοποιούν αναγνωριστικά ταξίδια στο εξωτερικό και πολλοί επιστρέφουν άπρακτοι. Επιπλέον, όλα τα δεδομένα δείχνουν όπι η υψηλή ανεργία δεν είναι προσωρινό φαινόμενο, ήρθε για να μείνει. Τι θα συμβεί όταν ένας ευρύς αστικός πληθυσμός νιώσει να εκτοπίζεται από τους κόλπους της ευημερίας και της ασφάλειας, όταν συνειδητοποιήσει όπι δεν θα μπορεί πια να μεταστοιχειώσει το αίσθημα του αδιεξόδου και την οργή του σε αιτήματα, αφού αυτά θα μένουν ανικανοποίητα; Μια καινούργια άβυσσος χαινεί μπροστά μας, αθέατη ακόμη μέσα στην κοινωνική καταχνιά", γράφει η Τασούλα Καραϊσκάκη.

Δυστυχώς, τ' αδέρφια μας θα ζήσουν οδυνηρές ταλαιπωρίες και πριν αρχίσετε να τους καταλογίζετε ευθύνες για την κατάσταση τους, σκεφτείτε τις χιλιάδες αδήλωτες πισίνες σε επαύλεις φοροφυγάδων και τα σκάφη αναψυχής, σκεφτείτε την Ζίμενς, το Βατοπαίδι, το σκάνδαλο με τις "φούσκες" στο χρηματιστήριο, τις υπερπόντιες εταιρείες και τους μυστικούς τραπεζικούς λογαριασμούς. Ο οικοδόμος και η ταμίας στο σουπερμάρκετ δεν φταίνει για την χρεοκοπία τής πατρίδας μας.

* Ταλιμπάν

Σαν σήμερα το 2001, το καθεστώς των Ταλιμπάν στο Αφγανιστάν αρνήθηκε να εκδώσει τον μπιν Λάντεν στις ΗΠΑ και κάλεσαν όλες τις μουσουλμανικές χώρες να πολεμήσουν κατά των ΗΠΑ και των συμμάχων τους. Από την πλευρά του, ο βλαξ απευθύνει τηλεσίγραφο σε όλες τις χώρες του κόσμου λέγοντας: «Η είστε μαζί μας ή με τους τρομοκράτες». Σχεδόν 10 χρόνια μετά ο πόλεμος στο Αφγανιστάν συνεχίζεται και μίν τον είδατε τον... μπιν Λάντεν.

Ο εγκληματίας Μπους, θα μπορούσε να συλλάβει ή και να δολοφονήσει τον Οσάμα μπιν Λάντεν σε 24 ώρες, αν αντί να κηρύξει πόλεμο εναντίον τού Αφγανιστάν έστελνε τα λαγωνικά τής CIA να κάνουν τη δουλειά τους, όπως θα μπορούσε να κάνει και με τον διαβόητο Σαντάμ Χουσεϊν.

Αλλά σε τέτοια περίπτωση πώς θα πήγαιναν περισσότερα από ένα τρις δολάρια στις τσέπες τής πολεμικής βιομηχανίας;

* Καλό!

Είναι ένας άνδρας και ξαπλάρει στο κρεβάτι του. Σε μια στιγμή φωνάζει στην γυναίκα του:

- Γυναίκα, αύριο θέλω πρωινό στο κρεβάτι!
- Τότε κοιμήσου στην κουζίνα!

Ακόμη ένα:

Το σεξ ήταν τόσο καλό, που μετά και οι γείτονες άναψαν τσιγάρο...

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΜΙΑΣ ΤΕΤΟΙΑΣ ΝΕΑΣ ΓΕΝΙΑΣ, ΕΜΕΙΣ ΤΟ ΠΟΤΙΖΟΥΜΕ...

«Τι να ζητήσω απο τον Θεό»

Εκθεση απο μαθητή του δημοτικού με θέμα: «Τί να ζητήσω απο τον Θεό».

«Θεέ μου, απόψε σου ζητάω κάτι που το θέλω πάρα πολύ. Θέλω να με κάνεις τηλεόραση! Θέλω να πάρω τη θέση της τηλεόρασης που είναι στο σπίτι μου. Να έχω το δικό μου χώρο. Να έχω την οικογένειά μου γύρω απο μένα. Να με παίρνουν στα σοβαρά όταν μιλάω.

Θέλω να είμαι το κέντρο της προσοχής και να με ακούνε οι άλλοι χωρίς διακοπές ή ερωτήσεις. Θέλω να έχω την ίδια φροντίδα που έχει η τηλεόραση όταν δεν λειτουργεί... Όταν είμαι τηλεόραση, θαχω την παρέα του πατέρα μου όταν έρχεται σπίτι από τη δουλειά, ακόμα κι αν είναι κουρασμένος. Και θέλω τη μαμά μου να με θέλει όταν είναι λυπημένη και στενοχωρημένη, αντί να με αγνοεί.

Θέλω τα αδέρφια μου να μαλώνουν για το ποιος θα περνάει ωρες μαζί μου.

Θέλω να νοιώθω ότι η οικογένειά μου αφήνει τα πάντα στην άκρη, πότε- πότε, μόνο για να περάσει λίγο χρόνο με μένα. Α και το τελευταίο, κάνε με έτσι ώστε να τους κάνω όλους ευτυχισμένους και χαρούμενους.

Θεέ μου, δε ζητάω πολλά. Θέλω μόνο να γίνω σαν μια τηλεόραση!»

Η δασκάλα που το διάβασε (καθώς βαθμολογούσε) την έκανε να κλάψει.

Ο σύζυγος της που μόλις είχε μπει στο σπίτι, τη ρώτησε: «τη συμβαίνει;» Αυτή απάντησε: «Διάβασε αυτή την έκθεση, την έχει γράψει ένας μαθητής μου».

Ο σύζυγος είπε: «Το καημένο το παιδί. Τι αδιάφοροι γονείς είναι αυτοί!»

Τότε αυτή τον κοίταξε και είπε: «Αυτή η έκθεση είναι του γιού μας!..»